

Reddende engel

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel

Katie Fforde

Reddende engel

Eerste druk 2004
Zesde druk 2015

ISBN 978-90-225-7419-5
ISBN 978-90-00-32062-2 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Highland Fling*
Oorspronkelijke uitgever: The Random House Group
Vertaling: Monique Eggermont
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2002 Katie Fforde Ltd.
Nederlandstalige uitgave © 2004 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Reddende engel

1

‘Ik heb je toch zeker onderdak gegeven?’ zei Henry.

Jenny zette haar koffer in de achterbak en sloeg de klep met een harde klap dicht. ‘Als je even terugdenkt, Henry, dan weet je best dat je me al vroeg bij je in te trekken een paar maanden voordat ik dat daadwerkelijk deed. En toen kwam ik erachter dat je in werkelijkheid een huishoudster wilde!’

‘Je was in die tijd anders wel dakloos.’

‘Ik moest mijn flat verkopen. Dat is niet echt hetzelfde als dakloos zijn.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. Ze wilde geen ruzie met Henry nu ze op het punt stond om te vertrekken. ‘Laten we een kop koffie drinken. Ik heb nog wel even tijd.’

Henry volgde haar naar binnen en keek toe terwijl zij de koffiebonen maalde en het apparaat aanzette. Jenny had liever snel een kop instant gemaakt, maar Henry wilde altijd echte koffie, en nu was het niet het juiste tijdstip om hem tot andere gedachten te brengen.

‘Ik vind alleen,’ begon hij, terwijl zij de donkergroene kop en schotel met gouden bies voor hem neerzette en een zelfgebakken koekje op het schoteltje legde, ‘dat je je huiselijke verplichtingen voorrang moet geven boven je... je...’

Jenny’s goede voornemens om geen ruzie te maken werden zwaar op de proef gesteld. Ze nipte van haar koffie, die bitter smaakte. ‘Het is een bedrijf, Henry. Geen heel groot bedrijf, maar wel belangrijk voor me. En het zijn jouw familieleden die overkomen uit Amerika, niet de mijne.’

‘Praktisch hetzelfde,’ mompelde hij in zijn koekje.

Jenny had zin om haar kale ringvinger voor zijn neus heen en weer te zwaaien om hem eraan te herinneren dat ze getrouwd noch verloofd waren, maar ze gaf er niet aan toe uit angst dat hij daar eerder toe te bewegen was dan zij. Zijn familie beschouwde haar inderdaad

als een van hen, maar zij dacht daar anders over. Er waren veel redenen geweest waarom ze bij Henry was gaan wonen, onder meer haar gevoelens voor hem toentertijd, maar sindsdien was ze zich gaan afvragen of de diepe genegenheid die ze voor hem voelde en zijn afhankelijke gedrag op huishoudelijk gebied werkelijk genoeg waren om een relatie in stand te houden.

‘Waarom moet je net dit weekend gaan? Kan het volgende week niet?’

‘Dat heb ik je toch verteld. Mijn cliënt wil dat ik er nu naartoe ga. Ik heb het vorige week al uitgesteld vanwege het huwelijksfeest van je ouders. Ik kan me niet veroorloven hem kwijt te raken, Henry; zoveel klanten heb ik niet.’

‘Je kunt toch gewoon een baan gaan zoeken, zoals normale vrouwen.’

Jenny wilde bijna vragen waarom hij met haar samenwoonde, als hij het soort vrouw wilde dat hij als normaal beschouwde. Maar in plaats daarvan zei ze: ‘Dat zou ik kunnen doen, maar ik wil het niet. Ik wil voor mezelf werken en over mijn eigen leven beschikken. Ik wil niet meer ten prooi vallen aan de grillen van een of andere managementconsultant of accountant, dank je feestelijk. Bovendien komt het me goed uit om thuis te werken. Daardoor kan ik altijd koken en jouw pakken van de stomerij halen.’

Haar sarcasme was totaal niet aan hem besteed. ‘Maar we hebben de taken toch eerlijk verdeeld; per slot van rekening ben jij de hele dag thuis...’

‘Hoe zit het nou, Henry. Of je wilt graag dat ik thuis mijn werk doe, of je wilt dat ik een baan buiten de deur ga zoeken. Zoals “normale vrouwen”.’ In de ogen van Henry had een normale vrouw blond haar, droeg ze maatje zesendertig en was ze precies zo gekleed als de modebladen voorschreven. Wat hij ooit had gezien in haar, met haar tamelijk kleine postuur, haar donkere haar en geringe modebewustheid had ze nooit helemaal begrepen. Cynisch besloot ze dat het waarschijnlijk iets met haar borsten te maken had, die iets te volumineus waren om in een maatje zesendertig te passen.

‘Wat ik niet wil is dat je je meteen maar naar Schotland haast zodra een man die je nog nooit hebt ontmoet, je daarnaartoe stuurt! Dat

is belachelijk! Waarom knapt hij zijn eigen smerige zaakjes niet op? Het is bovendien bijna winter!’

‘Omdat hij in het buitenland zit! Daarom maakt hij gebruik van mijn diensten. Hij heeft hier geen kantoor en hij heeft een assistente nodig. Bovendien is het nog maar oktober.’

‘Eind oktober, en in Schotland zal het aanvoelen alsof het winter is, wat ik je brom. En “assistente” is alleen maar een chiquer woord voor “secretaresse”, weet je. Jij mag jezelf dan graag “virtueel assistente” noemen, niemand heeft daar ooit van gehoord. Je houdt het nooit vol. Binnen een week ben je weer terug. Je bent veel te zachtvaardig om een bedrijf uit de problemen te helpen. Je zou al die werknemers willen redden, als huisdieren.’

Jenny negeerde dit laatste zinnetje om niet haar geduld te verliezen. ‘Gelukkig hebben mensen die een virtueel assistent nodig hebben er wel van gehoord. En als mijn werk voor een groot deel secretaressewerk is, is het in elk geval eerlijke arbeid en gaat het niet ten koste van andermans baan. Trouwens, dit is toch niet alleen secretaressewerk? Hij vertrouwt mij toe een kijkje te gaan nemen bij een verliesgevend bedrijf en daar verslag van te doen. Je zou het als een promotie kunnen zien.’

‘Hij gebruikt je, Jenny.’

‘Ja, en daar betaalt hij me royaal voor! Je zou blij voor me moeten zijn, Henry, en niet zo moeten zeuren! Ik verdien er veel meer mee en ik krijg zo de kans om echt een kapitaaltje op te bouwen.’ Nu was niet het geschikte ogenblik om te zeggen dat ze dat kapitaaltje nodig had om een eigen woonruimte te kunnen betalen.

‘Je wordt gewoon gebruikt, Jenny. Voor weinig geld krijgt hij een managementconsultant.’

Jenny keek hem meesmuilend aan. Hij wist dat het woord ‘managementconsultant’ effect zou hebben. ‘Ik word helemaal niet gebruikt. Ik ben mijn eigen baas. Ik kan met dat werk ophouden zodra ik dat wil.’

‘Je bent weekhartig en impulsief. Net zoals je vanochtend die bedelaar al het wisselgeld liet houden toen je een krant had gekocht! Je kunt net zo goed je geld weggooien als je het weggeeft aan iemand die er toch alleen maar drugs van gaat kopen!’

‘Dat noem ik niet impulsief. Dat doe ik uit mededogen! Dat jij nu iemand bent die liever dood neervalt dan dat je een daklozenkrant koopt, betekent nog niet dat we allemaal hetzelfde zijn! Nu moet ik er echt vandoor. Ik wil vandaag minstens halverwege komen. Het is een hele rit.’

‘Een rit die je niet hoeft te maken. En laat de kopjes maar staan; die was ik wel af.’

Jenny staarde Henry aan en vroeg zich af waarom ze een relatie met hem had. Ineens glimlachte hij, een lok van zijn haar viel naar voren en toen wist ze het weer: hij herinnerde haar op onweerstaanbare wijze aan Hugh Grant.

Ze liep naar hem toe terwijl hij de kopjes leeggoot. ‘Laten we geen ruziemaken nu ik wegga.’ Ze kuste hem op zijn wang.

Hij maakte zich van haar los. ‘Tot ziens, Jenny. Maar ik zou echt willen dat je er nog eens over nadacht.’

Jenny zuchtte. Hugh Grant zou iets geestigs en liefs hebben bedacht, iets waardoor ze misschien wel was gebleven. ‘Ik weet zeker dat je moeder in staat is je familie uit Amerika bezig te houden zonder mij. Ik heb haar mijn recept voor appeltaart gegeven.’

Hier reageerde hij niet op, dus ging ze nog een laatste keer naar de wc, trok haar jas aan en controleerde of ze alles had.

Tegen de tijd dat ze op de snelweg was aangekomen, voelde ze zich niet langer schuldig en bedroefd dat ze Henry had achtergelaten, en gaf ze zich over aan het avontuur. Ze ontvluchtte even haar eenzame leven en stond op het punt om een klus op locatie te gaan doen. Het was een uitdaging, en zij genoot ervan.

De volgende middag, duizend kilometer verderop, hield Jenny vlak bij haar eindbestemming halt bij een snackkar met de charmante naam de Homely Haggis en bestelde daar een kop warme chocolademelk. In haar ergernis over Henry had ze zich voorgenomen nooit meer koffie te drinken.

Een knappe, overduidelijk superzwangere jonge vrouw duwde het kunststofbekertje over de counter. ‘Alsjeblieft. En hier is het wisselgeld. Au,’ voegde ze eraan toe toen Jenny de beker pakte, en legde een hand onder op haar rug.

Jenny zette gauw de warme chocolade weer terug op de counter en keek de vrouw met een bezorgde blik aan. ‘Je gaat hier toch niet ter plekke bevallen?’

De vrouw schoot in de lach. ‘Nee hoor. Ik denk het niet. Ik ben pas over veertien dagen uitgerekend. Het was gewoon even een kramp.’ Haar Schotse accent leek het positieve optimisme dat ze uitstraalde alleen maar te versterken. Ze had een enorme bos kastanjekeurig haar dat om haar hoofd golfde, en een brede, goedlachse mond. Nu pakte ze een doek op en veegde de counter ermee schoon. ‘Ze zeggen dat de eerste altijd te laat geboren wordt.’

‘O ja? Ik weet niets van bevallingen af, behalve dan wat ik ervan op tv heb gezien.’ Jenny beet op haar lip. ‘Daardoor denk ik dat baby’s alleen komen als er geen ambulance of dokter in de wijde omtrek te vinden is, en dat ze gehaald moeten worden door iemand die er geen flauw benul van heeft wat er moet gebeuren. Zo’n situatie als nu dus eigenlijk.’

De vrouw schoot alweer in de lach en leek zich niet te bekommeren om het feit dat ze op een parkeerplaats stonden in wat Jenny een uithoek leek van Schotland. ‘En is jou dat ook opgevallen? Ze trekken op tv ook nooit hun onderbroek uit. Maar serieus, ik weet dat we hier nogal afgezonderd zitten, maar in het volgende dorp is een huisarts.’

‘En dat is maar zo’n tweeëntwintig kilometer verderop. Ik ben erdoorheen gekomen. Een steenworp afstand.’ Jenny nipte met een grijns van haar chocolademelk.

‘In deze contreien stelt een afstand van tweeëntwintig kilometer niets voor, dus maak je geen zorgen.’ De vrouw, die duidelijk genoeg had van haar toestand, keek Jenny vrolijk aan. ‘En wat doe jij hier eigenlijk in deze streek, behalve dan warme chocolademelk drinken? Ik weet dat de hei nog bloeit en dat de muggentijd min of meer voorbij is, en misschien ben je van plan hier te komen wandelen of bergen te beklimmen, maar dit is niet bepaald een toeristenroute. Er is in geen mijlen een winkel te vinden waar ze kleine Nessies verkopen.’

Jenny aarzelde. Het had geen zin hier iets verborgen te houden, niet in een gebied dat zo ver van de rest van de bewoonde wereld af lag,

dat een nieuw gezicht zeker reden zou zijn voor speculatie. Ze moest iets zeggen en besloot openhartig te zijn. 'Ik ga een tijdje logeren in Dalmain House.'

De jonge vrouw toonde nu nog meer belangstelling. 'O ja? Ben je bevriend met de familie?'

Dat was een strikvraag. Jenny wilde niet toegeven dat ze erop uit was gestuurd door een cliënt om uit te zoeken hoe het ervoor stond met de productie van gebreide kleding van Dalmain Mills. Aan de andere kant wilde ze zich niet laten voorstaan op vriendschap met mensen die ze nog nooit had gezien, vooral niet wanneer ze zeer waarschijnlijk de pest aan haar zouden hebben. In zijn brief had Philip Dalmain haar min of meer te kennen gegeven dat ze tegenover zijn moeder moest doen alsof ze een nieuw computersysteem kwam installeren. Daarmee wekte hij de indruk dat als ze zou laten merken dat er iets niet in orde was met de fabriek, zijn moeder een rolberoerte zou krijgen en zou sterven aan apoplexie, of dat ze Jenny het huis uit zou gooien. 'Niet echt.'

De jonge vrouw zuchtte. 'Ik kan mezelf beter even voorstellen. Ik ben Meggie Dalmain en ik ben getrouwd met de jongste zoon.'

Dat was een verrassing. Jenny had het idee gekregen dat de Dalmain een tamelijk oude, aristocratische en, naar ze vermoedde, snobistische familie waren. Ze had niet verwacht een van de familieleden tegen te komen in een mobiele snackbar. Het was een hele ontdekking. Ze stak haar hand uit. 'Genevieve Porter, of liever Jenny.'

'Je hebt gelijk,' ging Meggie door, nadat ze haar hand had geschud en haar gedachten had gelezen. 'Ze zijn helemaal niet blij met me. Iain en ik gaan er amper nog naartoe, alleen als we worden gesommeerd door de matriarch, en dan nog alleen omdat ik niet inzie waarom Iain zijn familie nooit meer zou zien alleen vanwege die ouwe heks.'

Deze opmerking beloofde niet echt een paar weken gelukzalige harmonie en medewerking voor Jenny, maar ze kon moeilijk weer als een geslagen hondje teruggaan nadat Henry er zo van overtuigd was geweest dat dat zou gebeuren. 'De matriarch?'

'De oude dame. Die beschouwt zichzelf als de kasteelvrouw, althans als het een kasteel was geweest en niet gewoon een naargeestig oud

huis. Ze vergeet voor het gemak maar even dat haar eigen vader niet bepaald uit de hoogste kringen afkomstig was.'

Jenny had geleerd haar mond te houden, maar Meggie Dalmain had kennelijk heel wat te vertellen, en ieder stukje informatie dat ze zich liet ontvallen kon heel nuttig blijken. Ze liet een belangstellend 'O ja?' horen. Het was niet echt bedoeld om meer uit te lokken, maar het gaf de jonge vrouw de gelegenheid te zeggen wat ze kwijt wilde. En Meggie wilde heel wat kwijt. 'Luister, kom even aan deze kant van de counter. Er staat hier een stel stoelen. Dan kunnen we even gezellig kletsen. Het is niet eerlijk om je naar het grote huis te sturen zonder je eerst van een en ander op de hoogte te stellen. Heb je even?'

Jenny knikte. 'Ik ben zelfs wat aan de vroege kant, daarom ben ik hier gestopt voor een drankje. Ik wilde niet komen opdagen voor het afgesproken tijdstip.'

Meggie knikte. 'Heel verstandig. Ze zouden het niet erg op prijs stellen als je al voor de deur stond voordat ze er klaar voor waren. Ze doen al moeilijk onder de beste omstandigheden, en je zult ongetwijfeld weten dat hun situatie op het ogenblik heel wat te wensen overlaat.'

Jenny glipte naar binnen door de zijdeur. Toen ze ermee had ingestemd om op locatie onderzoek te doen voor haar grootste klant, had ze even gehoopt dat een paar weken in de Schotse Hooglanden een soort vakantie zou worden. En als dat niet zo was, zou het althans tegenover Henry bewijzen dat ze meer voorstelde dan slechts een veredeld soort secretaresse. Sinds dat eerste verzoek had ze alvast wat research gedaan, en de droom over de werkvakantie was wel vervlogen, maar haar trots zou haar ervan weerhouden om ook maar een minuut eerder te vertrekken dan het werk zou toestaan.

Helaas had Henry gelijk gehad over de kou in Schotland. Het broekpak dat ze aanhad en dat haar thuis in de Home Counties bijzonder praktisch had geleken, was naarmate ze noordelijker kwam steeds minder geschikt gebleken, en haar van nature krullende haar was door het vocht gaan kroezen. Ze voelde zich verkreukeld en verkild, en zeker niet de efficiënte zakenvrouw die ze had willen zijn. Toen ze uit Engeland vertrok was het vroeg in de herfst ge-

weest, en nu leek het eerder begin winter; ze zou wat extra truien moeten kopen bij de eerste de beste gelegenheid.

‘Ga zitten,’ zei Meggie, en liet zich zakken op de vouwstoel. ‘Als ik nog zwaarder word, zal ik de hele dag moeten blijven staan.’

‘Ik begrijp niet hoe je het uithoudt. Dit soort werk is verschrikkelijk vermoeiend. Dat weet ik nog uit mijn studententijd.’

‘Nou, ik zal het ook niet veel langer blijven doen. O, verdomme, ik moet eerlijk gezegd heel erg plassen. Zou je hier even willen opletten terwijl ik ga? De dichtstbijzijnde boom is daar, hij lijkt mijlen ver weg als je zo’n buik hebt als ik. De baby zit op een lastige plaats en steeds als ik ga zitten drukt hij op mijn blaas. Vind je het niet erg?’

‘Natuurlijk niet. Zoveel klanten zie ik hier niet.’

‘O, eh... volgens mij zit er in die landrover die daar net heeft geparkeerd een klant, dus ik zal nog wat verder moeten gaan, naar die plek waar twee bomen staan. Verdomme.’ Meggie perste zich de deur uit en verdween op de hei.

Jenny had amper de tijd om zachtjes ‘o nee, hemel’ te mompelen toen een man doelbewust op de wagen afkwam.

‘Een broodje bacon en een kop thee, graag.’

Jenny probeerde haar charmantste glimlach op te zetten. Althans, dat hoopte ze. Aangezien ze het niet kon controleren, wist ze niet zeker of ze er nu niet als een idioot uitzag. ‘Ik neem aan dat u niet even kunt wachten? Ik ben hier niet echt verantwoordelijk voor de gang van zaken...’

‘Ik wil alleen maar een broodje bacon en een kop thee. Maar ik heb wel haast.’ Hij sprak op de gezagvolle toon van iemand die meer gewend was om de wijnkaart te vragen en met creditcards te zwaaien dan broodjes te bestellen bij een snackbar in de buurt. Hoewel hij eruitzag als een wandelaar, gekleed op een tocht door de natuur en met een gebruinde teint, leek hij in Jenny’s ogen meer op een bedrijfsfunctionaris, een type waar ze tot vervelens toe mee bekend was.

Ze probeerde het erop te wagen. Hoe moeilijk kon het zijn om een stukje bacon te bakken en een broodje te smeren? Zelfs Henry moest toegeven dat ze kon koken. En het zou gemakkelijker zijn voor Meggie als de ketel opstond en de bacon al in de pan lag als ze terugkwam uit de bosjes.

Het duurde even voordat Jenny de bacon had gevonden, en nog langer voordat ze het fornuis aan had gekregen. Waar bleef Meggie nou? Jenny bad dat ze in vredesnaam niet aan het bevalen was geslagen, gehurkt boven het mos, als een Amerikaanse autochtoon. Jenny's klant bekeek haar weifelend en met achterdocht, misschien omdat een marineblauw broekpak en een zijden blouse niet bepaald de rigueur waren voor een kokkin. Nou, het was zijn eigen schuld. Hij had erop gestaan dat ze zijn bestelling uitvoerde. Hij had haar geen tijd gegund om te kunnen uitleggen dat ze zelf ook maar een klant was.

'Waar is die ketel in vredesnaam?' mompelde Jenny, harder dan haar bedoeling was.

'Wat is hier in godsnaam aan de hand?' Haar klant boog zich over de toonbank en keek Jenny afkeurend aan. 'Je mag dan nieuw zijn, maar je kunt toch zeker wel een kop thee zetten?'

'Natuurlijk wel, maar aangezien ik ook maar een passerende klant ben, ongeveer zoals jij, moet ik zoeken waar alles staat.'

'Wat bedoel je? Als je hier niet werkt, wat doe je dan achter de toonbank?'

Jenny, die eindelijk de ketel had gevonden en tot haar geluk ontdekte dat er nog genoeg water in zat voor een kop thee, haalde haar schouders op en ging op zoek naar de lucifers.

'Ik zat hier wat te kletsen met de eigenaresse. Ze is even weg naar het toilet. Ik heb beloofd even op de zaak te passen. Ze blijft wel vreselijk lang weg. Ik hoop dat alles met haar in orde is.'

'Wat zou er misgegaan kunnen zijn?'

'Niets, hoop ik, maar ze is behoorlijk zwanger. Je bent toevallig geen arts?'

'Nee.'

'Of beter nog, verloskundige? Zelfs een leerling-verpleegster zou beter zijn dan niets.' Ze had zin om hem terug te pakken na zijn spottende opmerking over haar pogingen tot theezetten. Ze had de laatste tijd te veel spottende opmerkingen naar haar hoofd gekregen. 'Ik ben een zakenman, en ik ben op vakantie. Als geen van de twee op jou van toepassing is, en je kunt nog geen kop thee zetten, wat doe je dan hier?'

Jenny had hem gemakkelijk kunnen zeggen dat hem dat geen bliksem aanging, maar het zou niet professioneel zijn om een klant van Meggie te beledigen. Iets aan hem maakte dat ze verlangend begon terug te denken aan Henry's voorkomendheid. Henry zou nooit iets onverwachts of onwelvoeglijks doen. Deze man had een energie, een ongetemde eigenschap die haar van haar stuk bracht, en zijn stem had een timbre dat zelfs in de verste verte niets weg had van de zachte toon waarop Henry sprak.

'Zoals ik al zei,' begon ze kordaat, 'zat ik net achter een kop chocolademelk...'

'Maar waarom hier? Jij ziet er niet uit alsof je op vakantie bent.' Hij bekeek haar snel even van top tot teen, alsof hij wilde zien of het wel klopte. 'Een designbroekpak is niet bepaald iets wat je draagt in de Hooglanden.'

Jenny onderdrukte de neiging om te kijken of er niet te veel knoopjes openstonden. 'Het is een pakje van Marks & Spencer, hoor, maar bedankt voor het compliment. En wil je trouwens uitjes bij de bacon?' Ze had net een streng uien zien hangen en wilde zijn aandacht afleiden voordat hij nog meer lastige vragen zou stellen. Haar mascara zat nu waarschijnlijk zo'n beetje onder haar ogen en haar lippenstift zou het niet langer dan een uur hebben uitgehouden.

'Ja, graag. Maar je hebt mijn vraag nog niet beantwoord.'

Ze had kunnen doen of haar neus bloedde, maar ze besloot dat geheimzinnigheid zijn nieuwsgierigheid alleen maar erger zou prikkelen.

'Ik heb hier in de buurt een baan. Voor een korte periode, maar misschien koop ik wel een tweed rok of een kilt, als marineblauw kamgaren hier niet op z'n plaats is.'

'En waar werk je?'

Nu had ze echt zin om te zeggen dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. Het zou niet eerlijk zijn tegenover de Dalmaines als ze aan een volstreekte vreemde zou vertellen dat ze hierheen gestuurd was om een kijkje te gaan nemen in hun bedrijf. 'Het is vertrouwelijk werk. Stukje tomaat erbij?'

'Juist. Tja, je hoeft het me niet te vertellen als je dat niet wilt.'

'Dat weet ik. Nou, tomaatje erbij of niet?'

‘Ja, graag. Als je dat tenminste voor elkaar krijgt.’

Zijn nieuwsgierigheid en zijn opmerkingen over haar uiterlijk had ze nog kunnen begrijpen, al konden ze eigenlijk niet door de beugel, maar dit was de limit. ‘Reken maar. Hoe lang wil je hem meegebakken hebben?’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, ademde diep in, en blies weer uit terwijl hij zijn hoofd schudde. ‘We zijn geloof ik helemaal verkeerd begonnen...’

‘Nou, jij dan. Ik behandel jou met de tact en het geduld waarom ik bekendsta.’

Hij lachte met tegenzin. ‘Ik besef dat ik je dankbaar zou moeten zijn dat je ook maar een poging doet om me van dienst te zijn...’

‘Maar dat ben je niet,’ maakte ze zijn zin af. ‘Je bent er te veel aan gewend om orders uit te delen en je eigen zin door te drukken zonder dat je iemand dankjewel hoeft te zeggen.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Nou, bedankt voor deze karakteranalyse.’

‘Graag gedaan. En in tegenstelling tot het broodje was het gratis.’

‘Nou, die karakteranalyse heb ik in ieder geval te pakken. Of het met het broodje ook lukt, moet ik nog maar afwachten.’

Jenny haalde diep adem. Het was hinderlijk om niet zoiets simpels te kunnen regelen, maar als ze nog meer protesten liet horen zou ze nog veel klunziger overkomen. Ze wilde net zeggen dat hij nu maar weg moest gaan en over een halfuurtje moest terugkomen, toen Meggie weer opdook.

‘Ah, daar is de bazin,’ zei Jenny opgelucht. Hoewel ze het liefst meteen in haar auto was gesprongen om met opspattend grind weg te scheuren, voelde ze zich verplicht om eerst te kijken of Meggie in orde was. ‘Gaat het?’

‘Ja, prima. En hoe ben jij gevaren?’

‘Nou, ik hoop niet dat je van plan was haar een baan aan te bieden,’ zei Jenny’s klant. ‘Ze lijkt me totaal ongeschikt voor dit werk.’

Jenny keek hem verbaasd aan. Dit was niet erg fair van hem, en ze kon er nu met goed fatsoen niet vandoor gaan zonder dat het leek alsof ze op de vlucht sloeg.

‘O ja?’ zei Meggie, opgewekt maar zonder interesse. ‘Waarom gaat u

niet aan een van de tafeltjes zitten, dan brengen we de bestelling zo bij u.'

'Waarom heb ik daar nou niet aan gedacht?' zei Jenny zodra hij buiten gehoorsafstand was. 'Hij bleef hier maar rondhangen en lastige vragen stellen, en ik heb geen flauw idee waar alles ligt.'

Meggie had de bacon uit de pan gehaald en de uien erin geschept. 'Ach, wat geeft het. Volgens mij heb je het prima gedaan.'

'Ik heb nooit meer zoiets gedaan sinds mijn studententijd. Een paar eeuwen geleden.'

'Zo lang toch niet? Hoe oud ben je?'

'Zevenentwintig. En jij?'

Meggie schoot in de lach. 'Vijfentwintig, en sorry dat ik zo nieuwsgierig ben. Ik raak altijd in de problemen omdat ik zo direct ben. Bot, noemt mijn echtgenoot het.'

Jenny moest ook lachen. 'Ik zou het niet echt bot noemen.'

Meggie zuchtte. 'Volgens Iain mag ik pas bot zijn als ik de zaak opdoek. Dan heeft alleen hij ermee te maken.'

'De zaak opdoeken? Dat is toch zonde!' De kleine, geruite wagen leek plotseling een veilige haven te midden van de vallende duisternis.

'Nou, alleen dit seizoen dan. Het probleem is dat als ik de tent vroeg dichtgooi, en misschien moet dat wel vanwege dit kleine moppie,' – ze klopte op haar buik – 'ik volgend jaar dit plekje niet meer krijg. Er zit iemand anders achteraan, en de Homely Haggis wordt niets meer als ik er nog verder mee op pad moet.' Meggie zuchtte nog eens.

'Hoe lang duurt het seizoen dan nog?' Het leek al vrij laat in het jaar om nog op toeristen te kunnen rekenen.

'Een paar weken maar. In december ga ik helemaal dicht.'

'Is er niet iemand die het voor je kan overnemen? Het zou jammer zijn als je je zaak kwijt zou raken omdat je zwanger bent.'

'Ja, hè?' Meggie was blij dat iemand haar begreep. 'Maar ik heb hier iedereen in de buurt gevraagd, en niemand kan het doen.'

'Ik zou het bijna zelf willen doen, als ik niet net zo gefaald had bij het maken van een broodje bacon en een kop thee. Ik zou de klanten allemaal weggagen.'

‘Meen je dat nou?’ Jenny beet op haar lip. Meggie keek haar aan alsof ze in haar de redder in de nood zag, terwijl Jenny het niet serieus had gemeend, maar alleen haar medeleven had willen betuigen.

‘Nou...’

‘Het zou wel fantastisch zijn als jij het deed. Maar zou je wel kunnen? Het is alleen in het weekend en af en toe een avond als het mooi weer is, maar je hebt al ander werk.’

Dit was het moment om te zeggen: ‘Nee hoor, dat meende ik niet serieus’, maar ze zweeg. Ze dacht aan Henry’s spottende opmerkingen over haar impulsiviteit, en haar eigen conclusie dat het puur medeleven was. Waarom zou ze niet impulsief en meelevend mogen zijn? Het was toch haar leven, en daar mocht best eens iets onbezonnens in gebeuren.

‘Ik heb er eigenlijk best zin in, deels om jou te kunnen helpen, en deels omdat het me best... leuk lijkt.’

‘O, leuk is het zeker! Het is geweldig! En het zou maar voor een korte periode zijn. Ik ga ervan uit dat ik het de volgende zomer weer red, zelfs met de baby. Iain en ik hebben de extra inkomsten hard nodig.’ Meggie keek haar aan met haar meest overredende blik.

‘En je kunt echt niet iemand anders vinden die de zaak voor je draaiende kan houden?’

‘Tot dusver niet. Alleen jij kunt het doen.’

‘Meggie!’

‘Misschien kun je me beter vertellen wat je te doen hebt in Dalmain House. En hoe lang je daar denkt te blijven. Maar breng dit dan eerst nog even naar je favoriete klant. Zeg maar dat het van het huis is omdat hij zo lang heeft moeten wachten.’

‘Zo lang was het niet! Ik heb mijn best gedaan om snel te zijn.’

‘Breng dit maar vast. En kom dan nog even de thee halen. Alsjeblieft!’

Met aardig wat tegenzin liep Jenny over de parkeerplaats. De haken van haar laarzen, die prima functioneerden in Surrey, waren te hoog voor de Schotse Hooglanden.

‘Alsjeblieft,’ zei ze nukkig, en zette het bord neer. ‘Meggie laat zeggen dat het voor rekening van het huis is.’

Hij trok zijn ogen tot spleetjes op een manier die zowel iets onheilspellends als aantrekkelijks had. ‘Betekent dat van Dalmain House?’

Jenny merkte dat haar mond ineens droog werd. ‘Wat bedoel je?’ Hij aarzelde, heel even maar, alsof hij op het punt stond iets te zeggen maar zich vervolgens had bedacht. ‘Niets, ik dacht alleen dat je daar misschien voor werkte, voor Dalmain House.’

‘Hoe kom je daar in vredesnaam bij?’

‘Nou, is het zo of niet?’

‘Het gaat je niets aan waar ik werk!’

Ze waggelde woedend weg op haar hakken. ‘Rotvent! Hij probeerde me net te ontfoetselen dat ik voor Dalmain House werk, en dat moet een geheim blijven!’

‘O, waarom? Wil hij suiker?’

‘Nou, wat extra zoetheid kan hij wel gebruiken.’

Meggie legde een paar suikerzakjes en een roerstaafje in Jenny’s hand. ‘Ik kan wel zelf gaan, maar dan moet ik zo meteen weer plussen. We moeten even met elkaar praten.’

Met een boos gezicht marcheerde Jenny met de kop thee terug naar het tafeltje. ‘Kijk eens!’ Ze zette de kop op tafel, en merkte tot haar genoegen dat de suiker ernaast nat was geworden .

‘Dank je. O, en eh... juffrouw?’

‘Ja?’ ‘Juffrouw’ klonk als de ultieme belediging.

‘Er zit een vetvlek op je blouse. Dat maakt vast geen goede indruk in het grote huis.’

Jenny verrekte bijna haar enkel toen ze terugstrompelde. ‘Krijg de pest!’ mompelde ze zachtjes in zichzelf.

‘Je kunt me maar beter niet vragen om de zaak voor je te runnen!’ zei ze tegen Meggie. ‘Ik zou gaan vloeken tegen de klanten.’

Meggie schudde haar hoofd. ‘Nee, dat zou je niet doen. De meesten zijn schatten. En zo dankbaar! Ik vind dit echt leuk werk. Je kunt mensen zo gemakkelijk blij maken.’

Jenny zuchtte maar eens. Dat kon zij in elk geval niet zeggen van haar eigen baan, althans niet het deel waar ze zich nu mee bezighield.

‘Ik maak nog een kop chocola voor je, en dan vertel ik je wie wie is in het grote huis. Als jij me zegt waarvoor je hier bent, natuurlijk. Heeft Philip geknoeid met de boeken?’

‘Dat denk ik niet, maar daarvoor ben ik niet hier.’

Meggie trok een sceptische wenkbrauw op en Jenny had het gevoel dat ze maar beter open kaart kon spelen. ‘Ik ben hierheen gestuurd door een cliënt om te kijken wat er aan de hand is in het bedrijf. Ik neem geen besluiten, ik breng alleen verslag uit. Maar niemand heeft me het idee gegeven dat er ergens mee gesjoemeld is.’

Meggie zuchtte. ‘Jammer. Philip is zo de lieveling van zijn moeder, dat het nu eens leuk geweest zou zijn als hij echt iets fouts had gedaan. Maar ik neem aan dat hij zoals altijd weer even braaf is geweest.’ ‘Mag je hem niet?’ Als Meggie haar op de hoogte wilde brengen, kon ze maar beter zoveel mogelijk te weten zien te komen.

‘Je kunt niet echt een hekel aan hem hebben. Hij is “bijzonder aardig”.’ Ze zei het met een overdreven aanstellerig accent. ‘Maar het ontbreekt hem aan initiatief. Als jongste zoon zou hij perfect geweest zijn. En mijn Iain had zich met alle liefde op de zaak gestort.’ Meggie zuchtte nog eens. ‘Goed, werk je dan voor de man aan wie ze al dat geld verschuldigd zijn?’

Jenny likte langs haar lippen, enigszins geschokt dat er zoveel over de zaak bekend was. ‘Niet rechtstreeks. Het is voor een groep die in het bedrijf heeft geïnvesteerd. Ik werk voor een van de leden. Of laat ik zeggen, een van de leden is een van mijn cliënten.’

Meggie negeerde deze futilliteit. ‘Maar als die groep geld heeft geïnvesteerd, zal het toch terugbetaald moeten worden?’

Plus een waanzinnige rente, voegde Jenny er in stilte aan toe. ‘Uiteindelijk wel, ja. Niet per se alles tegelijk.’

Meggie haalde haar schouders op. ‘Ze vertellen Iain en mij nooit wat. We moeten altijd maar onze eigen conclusies trekken. Dus, wat doe je nou precies?’

‘Ik ben wat ze noemen een virtueel assistente. Het is zoiets als een secretaresse, alleen krijg ik mijn werkgever nooit te zien, en ik heb er meerdere. Dat wil zeggen, mensen voor wie ik werk.’

‘Klinkt ingewikkeld.’

‘Dat is het niet echt. Via het internet verloopt de communicatie heel gemakkelijk. Ik werk meestal thuis, maar toen mijn cliënt – het was niet nodig zijn naam te noemen – ‘me vroeg hierheen te komen om met eigen ogen te gaan bekijken hoe de zaken ervoor staan, leek het me wel eens leuk om ergens op locatie te werken. Het hoeft mijn

werk voor mijn andere klanten niet in de weg te staan, en als je al-
maar thuis werkt kun je je behoorlijk eenzaam voelen.’ En als er bo-
vendien van je wordt verwacht ook nog eens het hele huishouden
te doen, dacht ze bij zichzelf.

‘Ik weet niet zeker of Dalmain House je veel gezelligheid te bieden
heeft, maar ik ben er ook nog altijd.’ Meggie lachte. ‘Zolang ik hier
ben. Hoe zei je ook weer dat je heet?’

‘Genevieve Porter. Kortweg Jenny.’

‘Ik neem aan dat de matriarch erop zal staan je Genevieve te noe-
men, als ze het tenminste niet houdt bij juffrouw Porter.’

‘Ik vind Genevieve eigenlijk wel een aardige naam. Het is alleen
zo’n mond vol.’

‘Goed dan, Jenny, of Genevieve, wat dacht je ervan hier mijn plekje
tijdelijk in te nemen? Voor zolang ik uit de running ben. En zolang
jij hier bent.’ Meggies bruine ogen waren bijna onweerstaanbaar.

‘Echt, ik zou het hartstikke leuk vinden, maar wat heeft het voor
zin? Denk maar aan wat er zojuist gebeurde, met die man.’

‘Die was bijzonder lastig. En je zou je heel nuttig kunnen maken als
ik je eenmaal wegwijs heb gemaakt. Je hebt straks een plekje nodig
waar je af en toe naartoe kunt vluchten. Dalmain House houdt het
midden tussen een museum en een uitvaartcentrum, alleen minder
vrolijk.’

O, god, zeg niet dat Henry in dat opzicht gelijk had, of in al die an-
dere. ‘Echt waar? Misschien moest ik dan maar weer rechtsomkeert
maken...’

‘Nee, niet doen!’ herstelde Meggie zich gehaast. ‘Het loopt allemaal
prima, daar ben ik zeker van. En ik zal het heerlijk vinden als je hier
bent. Het gezelschap van een vrouw van mijn leeftijd lijkt me ge-
weldig. Je zei toch dat je eenzaam was?’

Jenny schoot in de lach. ‘O ja? Maar hier stikt het nu ook niet be-
paald van de mensen, of wel?’

Meggie haalde haar schouders op. ‘Tja, ik weet het. En toch heb ik
de euvele moed om het je voor te stellen. Maar je bood het min of
meer zelf aan, en je zei dat je ooit in een café hebt gewerkt.’

‘Ja, dat is waar.’

‘Het leukste aspect ervan,’ ging Meggie door nu ze voelde dat Jenny

over te halen was, 'is dat mensen altijd zo blij zijn om je te zien. Ze komen vaak uit de bergen' – ze wees naar de met hei begroeide heuvel die hemelhoog reikte – 'waar ze uren in de stromende regen hebben gelopen. Een warm drankje is dan precies wat ze nodig hebben, en jij kunt daarin voorzien.'

'Ik begrijp dat dat wel voldoening kan geven.'

'En je laat je zorgen hier als je naar huis gaat. Ofwel je hebt een heleboel warme drank en broodjes bacon verkocht, of niet. Je doet gewoon de boel over slot, en denkt er verder niet meer over na.'

Jenny zuchtte. Ze werkte thuis dikwijls nog lang door, terwijl ze in gedachten alles nog eens herkauwde. 'Dat klinkt inderdaad wel aantrekkelijk.'

'En de bergen zijn beroemd. Er zijn altijd wandelaars en trekkers in deze contrerien te vinden. De meesten zijn schatten.'

'Die ene anders niet.'

'De uitzondering op de regel, ik zweer het je. Maar hij was wel aantrekkelijk. Alle mannen uit de buurt zijn al bezet, en je hebt iemand nodig om lol mee te maken.'

Jenny lachte. 'Dus jij vindt dat ik de Homely Haggis een tijdje moet overnemen om mannen op te pikken?' Wat zou Henry hiervan vinden?

'Er zijn slechtere manieren. Tenzij je zelf al bezet bent?'

'In zekere zin ben ik dat, maar zelfs als dat niet zo was, zou ik zaken niet met het meisje willen combineren. Wat zou het voor zin hebben om een leuke Schot te leren kennen als ik hem weer zou moeten achterlaten?'

Meggie haalde haar schouders op. 'Ik dacht dat je je werk overal kon doen?'

'Dat is waar, maar ik heb ook nog een leven! Ik wil niet rot doen, maar ik kom uit Londen, en het is van hier nogal een eindje naar Bond Street, dacht je niet?'

Meggie giechelde. 'Hier, ik geef je mijn adres en telefoonnummer. Als je hier lang genoeg blijft en je wilt me helpen, kun je me helpen. En zo niet, dan kom je gewoon een keertje kletsen en drinken we samen een borrel. Ik wil je niet onder druk zetten.'

Jenny vroeg zich af of dat waar was. Meggie was kennelijk zeer

doortastend. Aan de andere kant voelde Jenny zich echt aangetrokken door de knusse sfeer van de kar. 'Ik zal je hoe dan ook zo snel mogelijk iets laten weten.' Ze wachtte even. 'Ik zou het ergens wel leuk vinden. Alleen om te bewijzen dat ik het kan.' En niet alleen tegenover zichzelf. Ergens diep in haar was iets waarvan ze zich amper bewust was: ze wilde die man bewijzen dat ze heus wel in staat was om een broodje bacon en een kop thee te maken, maar god mocht weten waarom het haar iets uitmaakte wat hij van haar dacht. 'Goed dan. Nou, meer kan ik niet van je vragen.'

Jenny keek op haar horloge. 'Ik moest maar eens gaan. Denk je dat ik eerst moet bellen om te zeggen hoe laat ik precies aankom?'

'Hoe zou je dat moeten doen? Mobiele telefoons doen het hier niet.'

Jenny trok een grimas. 'O jee, wat vreselijk primitief!'

'Ga nu maar! Weet je de weg?'

Jenny haalde een verkreukeld papier uit haar zak. 'Ongeveer anderhalve kilometer hiervandaan is een weggetje, daar aan het eind links?'

Meggie knikte. 'Zo kom je er. Succes.'